

4. Care este conținutul unei închinări acceptabile pentru Dumnezeu?

Cum trebuie să ne închinăm?

Putem ști noi ce este închinarea plăcută lui Dumnezeu?

Acest capitol și capitolul 7 vor ocupa destul de mult spațiu, deoarece dorim să ne gândim împreună în detaliu la conținutul „închinării plăcute lui Dumnezeu” (1 Petru 2.5). Avem impresia că aceste gânduri nu mai sunt aproape deloc cunoscute.

Serviciu divin sau „slujire pentru oameni”?

Prin mișcarea Praise-&-Worship¹ sau alte mișcări similare unii au conceput greșite despre ceea ce este închinarea. Alții într-adevăr resping aceste idei, dar nu au nicio alternativă de oferit. Din punctul lor de vedere, un serviciu divin ar trebui să constea în predicare și evanghelizare. Dar această slujire nu este, de fapt, o închinare, ci mai degrabă o „slujire pentru oameni”: slujirea oamenilor; o slujire care răspunde nevoilor ascultătorului. Desigur, și o astfel de slujire este importantă; nu dorim să negăm acest lucru. Dar „serviciul divin” - slujirea lui Dumnezeu și îndreptată spre El - este ceva cu totul diferit. Noțiunea *serviciu divin* este folosită astăzi pe scară largă pentru tot felul de întâlniri ale bisericii și întruniri creștine.² Alții încă mai cunosc o slujbă preoțească spirituală, dar în practică ea a degenerat într-o celebrare a mântuirii noastre. Prin urmare, să reflectăm acum asupra a ceea ce este adevăratul serviciu divin, adevărata închinare.

Nu este nici un indiciu cu privire la conținutul închinării adevărate!?

În primul rând se observă: în Noul Testament găsim foarte puține lucruri despre *conținutul* închinării. Prin urmare, rămâne în seama noastră să ne gândim cu ce și cum putem aduce închinare lui Dumnezeu și cum Îi putem face pe plac?

Pentru a veni mai aproape de răspunsul la această întrebare, un exemplu. Un bărbat vrea să aducă un cadou miresei sale, pe care încă nu o cunoaște la fel de bine cum un bărbat își

¹ Prin „mișcarea Praise-&-Worship” nu ne referim la un anumit grup creștin care poartă această denumire, ci la toți cei care cred că închinarea de astăzi trebuie să fie susținută de mijloace tehnice, precum și de elemente din muzica rock și pop.

² Apostolii Pavel și Iacov folosesc expresia *serviciu divin* într-un sens mai general, și prin aceasta denumesc nu străngerile laolaltă ale bisericii, ci viața credinciosului în ansamblul ei: „Vă îndemn deci, ... să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este *slujirea [serviciul divin] voastră înțeleaptă*” (Romani 12.1). „Religia [sau: *serviciul divin*] curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu Tatăl este aceasta: a-i cerceta pe orfani și pe văduve în necazul lor, a se păstra neîntinată de lume” (Iacov 1.27).

cunoaște soția după mulți ani de căsnicie. Nu se va gândi el și nu se va interesa de la cunoscuții și rudele miresei cu privire la preferințele ei și poate va afla câte ceva din ceea ce i-ar putea plăcea ei? Ce dezamăgire de ambele părți când el îi aduce o cutie de ciocolată cu nuci și nu știe că ea este alergică la nuci.

Deci, chiar dacă nu cunoaștem indicații concrete din Cuvântul lui Dumnezeu despre felul cum putem să facem bucurie lui Dumnezeu în închinare, știm, cel puțin din multe pasaje clare din Biblie, că El se bucură de Fiul Său. Gândim însă, că noi aflăm mult mai multe despre ce este închinarea „plăcută lui Dumnezeu”.

Jertfe materiale în Vechiul Testament

Deja în preocuparea cu Ioan 4 (vezi capitolul 3: „Serviciul divin schimbat în Noul Testament”) am văzut că închinarea creștină „în duh și în adevăr” înlocuiește închinarea exterioară din iudaism (compară cu Ioan 4.22,23). Muntele Garizim și Ierusalimul se referă la o slujbă de jertfă materială adusă acolo de samariteni și, respectiv, de iudei (compară cu Ioan 4.20). Chiar dacă închinarea exterioară a iudeilor din Ierusalim era conformă cu revelația lui Dumnezeu - spre deosebire de cea a samaritenilor de pe Muntele Garizim -, ea va fi înlocuită. Prin răspunsul Său: „Noi [iudeii] ne închinăm la ce știm”, Domnul Isus spune cam așa: „Dumnezeu ne-a descoperit nouă, iudeilor, cum trebuie să ne închinăm în mod plăcut; în Legea lui Moise El ne-a dat instrucțiuni în acest sens” (referindu-Se la serviciul jertfelor din Vechiul Testament). Apoi continuă spunând: „Totuși” - cu acest cuvânt se referă la viitor – „această formă de închinare cu jertfe materiale va înceta; credincioșii se vor închina lui Dumnezeu în mod spiritual”.

Închinarea în Vechiul Testament însemna serviciul jertfelor; evident acesta era practicat în principal în Templul din Ierusalim în timpul lui Isus. Acest serviciu al jertfelor este descris înainte de toate în primele capitole ale celei de-a treia cărți a lui Moise [Leviticul].

„Jertfele spirituale” din Noul Testament se referă la jertfele din Vechiul Testament

Dacă vrem să știm cum trebuie să ne închinăm noi, credincioșii Noului Testament, trebuie mai întâi să cercetăm ce ne spun aceste capitole din a treia carte a lui Moise despre elementele de bază ale închinării, deoarece, ca orice altceva din Scriptură, rânduielile Vechiului Testament referitoare la serviciul jertfelor au fost „scrise pentru învățătura noastră” (1 Corinteni 10.6,11; Romani 15.4). Epistolele Noului Testament ne ajută să descoperim cheia temelor de închinare. Epistola către Evrei ne arată: jertfele din Vechiul Testament - și mai ales marea zi a ispășirii din Leviticul 16 - arată spre jertfa lui Isus Hristos:

Evrei 13.15: Prin El [Isus] deci să-I aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.

Nu se spune doar: „Să aducem mereu *laudă* lui Dumnezeu”. Scriitorul face în mod deliberat legătura cu *jertfele* din Vechiul Testament: cuvântul grecesc *thysia*, care este tradus aici în mod neutru prin „jertfă”, înseamnă în primul rând „jertfă de sacrificiu” sau „ardere de tot” și

se referă astfel la actele de jertfire din Vechiul Testament. Același lucru îl găsim și în prima epistolă a lui Petru:

1 Petru 2.5: Și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți o casă spirituală, o preoție sfântă, ca să aduceți *jertfe* spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos.

În acest pasaj din Scriptură, cuvântul *thysia* este tradus prin „jertfă [de tăiere]” - la fel ca în cele mai multe locuri din Noul Testament - astfel încât prin aceasta găsim o referire directă la jertfele din Vechiul Testament: așa cum în cortul din pustiu și mai târziu în Templu se aduceau jertfele materiale, printre altele prin sacrificarea animalelor, tot așa creștinii, în calitate de „preoție sfântă”, trebuie să aducă jertfe spirituale.

Imagini pentru închinarea creștină în jertfele Vechiului Testament

În legătură cu Cina Domnului, apostolul Pavel vorbește despre „Masa Domnului” (1 Corinteni 10.21). Această masă a fost prefigurată de altarul din Vechiul Testament și a avut pentru izraeliți o semnificație similară cu cea pe care o are Masa Domnului pentru creștinii de astăzi (compară cu Maleahi 1.7,12; Ezechiel 41.22). În Leviticul 1-3 și Leviticul 6-7 citim ce trebuia să aducă poporul ca jertfă conform cu voia lui Dumnezeu: „Când vreun om dintre voi va aduce un dar Domnului, să ...” (Leviticul 1.2), iar apoi explicațiile ulterioare ne arată în mod tipologic ceea ce El ar dori să primească de la noi.

Noul Testament se referă foarte clar la imaginile referitoare la slujba jertfelor din Vechiul Testament. De ce intră Dumnezeu în atâtea detalii despre diferitele jertfe din Vechiul Testament și de ce le descrie atât de amănunțit? Izraeliții nu aveau un răspuns la aceste întrebări, dar creștinii îl au: jertfele arată spre frumusețea infinită a diferitelor glorii din jertfa Domnului Isus pe cruce. De aceea, în Noul Testament, Duhul Sfânt nu face decât să evidențieze legătura cu serviciul de jertfă din Vechiul Testament, fără a intra în detalii privind conținutul închinării creștine. În aceste jertfe găsim instrucțiunea sau conținutul închinării creștine, care este plăcută lui Dumnezeu.

Dacă studiem din punct de vedere tipologic capitolele din Leviticul referitoare la serviciul jertfelor din Vechiul Testament, așa cum ne arată epistola către Evrei în unele capitole referitoare la jertfele din Leviticul 16, vedem ce este „plăcut lui Dumnezeu”: faptul că Îi aducem ceva din gloriile Persoanei și a lucrării Fiului Său. Aceste capitole din Leviticul 1 până la 3 ne arată, de asemenea, că nu este vorba despre noi. Dumnezeu este preocupat doar de o singură Persoană: de Hristosul Său.

Dorim să ne ocupăm în continuare cu ceea ce găsim în Leviticul 1-7 despre conținutul închinării. Desigur, ne vom ocupa și de interpretarea tipologică a textelor, la a cărei justificare ne vom mulțumi în locul acesta cu câteva indicii. Dacă este necesar, ne putem informa mai departe despre justificarea și motivele acestor interpretări tipologice în cărți bune sau

comentarii despre cărțile lui Moise, respectiv despre jertfe.³ Dar înainte de a ajunge la interpretarea tipologică a unor texte selectate din Vechiul Testament, să reflectăm puțin asupra tipologiei imaginilor din Vechiul Testament care se referă la serviciul jertfelor.

Tipologia: nu este „un patrimoniu special”

Aceste imagini nu sunt proprietatea specială a vreunei grupe din creștinătate și nici nu sunt o învățătură specială pentru creștinii „deosebit de spirituali”. Dimpotrivă, ele ne ajută în mod minunat să cunoaștem și să apreciem jertfa Domnului Isus și să interpretăm Cuvântul lui Dumnezeu într-un mod pe care Noul Testament însuși îl recomandă în mai multe locuri. Epistola către Evrei este plină de astfel de interpretări tipologice. Dar dacă refuzăm să interpretăm Cuvântul lui Dumnezeu în mod tipologic, atunci poate că scriitorul epistolei către Evrei trebuie să ne spună: „Despre aceasta [Melchisedec ca tip al lui Hristos] avem multe de spus, și este greu de explicat în cuvinte, *pentru că v-ați făcut greoi la auzire*” (Evrei 5.11). Deci, imaginile tipologice nu sunt greu de înțeles, pentru că ar fi atât de complexe, ci doar dacă am devenit „greoi la auzire”. Însă prin aceasta nu vrem să spunem că ne vom închina corect doar atunci când putem clasifica corect toate imaginile tipologice.

Interpretarea tipologică este recomandată în Noul Testament

În capitolul următor vom vedea: nu numai că jertfele din Vechiul Testament arată spre jertfa lui Hristos, prefigurând moartea Sa, ci și că Noul Testament plasează moartea, suferințele și, prin urmare, jertfa lui Hristos în centrul serviciului divin creștin. Astfel, studiul jertfelor din Vechiul Testament nu va face decât să ne sporească admirația, aprecierea și încântarea față de jertfa unică a Domnului. Din nefericire, interpretarea tipologică folosită de Noul Testament însuși este respinsă cu dispreț de mulți ca fiind „hiper-spirituală”. Dar: ce folos ar trebui să tragem dintr-o carte biblică precum este a treia carte a lui Moise [Leviticul], dacă nu facem legătura între jertfele descrise acolo și *jertfa unică în felul ei* din istoria lumii?

Sunt închinarea și lauda și mulțumirea același lucru?

În strânsă legătură cu închinarea sunt lauda și mulțumirea. Chiar dacă nu dorim să separăm prea mult acești termeni, îi putem totuși distinge:

- Mulțumirea: noi mulțumim lui Dumnezeu pentru ceea *ce am primit* de la El.⁴
- Lauda: noi Îl lăudăm pe Dumnezeu pentru ceea *ce Dumnezeu, Domnul Isus a făcut*.

³ De exemplu C. H. Mackintosh, *Die fünf Bücher Mose*; H. L. Heijkoop, *Die Opfer [Slava lui Hristos în jertfe; editura GBV]*; W. Mücher, *Die Opfer: Bibelstudien über 3. Mose 1–7*; A. Remmers, *Lexikon. Biblische Bilder und Symbole*.

⁴ Există o formă specială de mulțumire care aparține închinării: aici mulțumim nu pentru ceva ce am primit, ci pentru faptul că Domnul „a luat puterea Sa cea mare și a început să împărătească” (Apocalipsa 11.17).

- Închinarea: noi ne *închinăm*, adică adorăm pe Dumnezeu pentru ceea ce *sunt* Dumnezeu și Domnul Isus.

Când sunt cântările „Cântări de închinare”?

Cântările, de altfel, nu sunt cântări de închinare pentru că ele conțin formulări precum „Mă închin” sau „Închinare Ție”. De exemplu, binecunoscuta cântare „Ich bete an die Macht der Liebe” [în română: „Mereu ador iubirea mare”] de Gerhard Tersteegen (1697-1767) nu este o cântare de închinare în sensul propriu, ci mai degrabă o cântare de mulțumire pentru iubirea „mit der ich Wurm geliebet ward” [„care, de mine-un vierme s-a-ndurat”].⁵ Același lucru este valabil și pentru cântarea „Auf dem Lamm ruht meine Seele, betet voll Bewundrung an” [„Sufletu-mi se odihnește pe Miel, veșnic adorând”] de Julius Anton von Poseck (1816-1896). Este mai degrabă o cântare de mulțumire pentru iertarea păcatelor mele și pentru pacea și liniștea care mi-au fost dăruite.

Conținutul închinării

Ne vom ocupa acum cu învățătura pe care o primim din Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la conținutul închinării. În acest caz, vom prezenta în mod repetat texte de cântări care ne vor arăta cum compozitorii acestor cântări au pus în aplicare pe plan liric aceste instrucțiuni. Dorim să analizăm intenționat mai în detaliu aceste texte, pentru că din ele putem vedea exemple de texte de cântări care exprimă gânduri de închinare în armonie cu Dumnezeu.⁶ Sperăm, de asemenea, că în acest fel cântările ale căror texte reflectă foarte bine gândurile de „închinare plăcută lui Dumnezeu” vor deveni mai valoroase pentru cititor.

Limbajul cântărilor de închinare mai vechi

Unele cântări de închinare bune au mai mult de o sută de ani. Acest lucru presupune utilizarea unor cuvinte și expresii care astăzi sunt mai degrabă necunoscute sau sună probabil bombastic și foarte emoțional. De aceea unii resping astfel de cântări ca fiind nepotrivite pentru timpul nostru. Desigur, limbajul nostru este altul în zilele noastre. Dacă luăm în considerare epoca de origine, înțelegem probabil de ce limbajul și conținutul acestor cântări sunt atât de diferite de cântările moderne. În special în secolul al XIX-lea, a existat o perioadă de trezire spirituală în care credincioșii au cunoscut cum Dumnezeu dorea să fie adorat în duh și adevăr. În acea vreme, Dumnezeu a dăruit multe cântări care exprimă aceste gânduri. În plus, nu trebuie să

⁵ Menționăm această cântare nu pentru că o considerăm pe ea sau pe poet vrednic de recomandare, ci doar pentru că este cunoscută și cântată de mulți credincioși. Poetul este un reprezentant al unui pietism mistic care îndreaptă privirea spre noi înșine, - în loc să se îndepărteze de la noi spre Hristos -, pentru ca noi să Îl căutăm pe Hristos în noi înșine. Aceasta este o practică pe care o considerăm periculoasă.

⁶ În rest, închinarea noastră este exprimată desigur în mod deosebit în rugăciunile noastre. Însă noi nu considerăm oportună citarea rugăciunilor, deoarece acestea au un caracter spontan, unic.

treceam cu vederea faptul că nu contează dacă *cuvintele* ne plac nouă, ci dacă *gândurile* Îi plac lui Dumnezeu. Deoarece textele acestor cântări vechi nu mai sunt protejate prin drepturi de autor, ele pot fi adaptate din punct de vedere lingvistic, ceea ce este adesea foarte ușor pentru frații și surorile care sunt talentați la poezie. Nu suntem de părerea că melodiile ar trebui să fie schimbate în orice caz.⁷ Timpul se schimbă, la fel și limba.⁸

Importanța cărții de cântări a adunării

Prin selecția de cântări în cele ce urmează nu vrem să spunem că numai cântările de același nivel spiritual și cu același caracter ar fi cântările de închinare bune, dar ele sunt menite să arate înainte de toate care sunt *conținuturile* care sunt în mod evident plăcute lui Dumnezeu. Prin exemplul lor putem descoperi cum gândurile din Sfânta Scriptură au fost transpuse în închinare de către autorii de cântări. Poate că putem învăța de la ei, astfel încât în timpul de închinare aceste gânduri să se regăsească și în rugăciunile noastre, fie că sunt tăcute sau cu voce tare.

Atunci când am înțeles semnificația tipologică, de exemplu, a jertfelor din Vechiul Testament, acest lucru va avea cu siguranță un efect asupra rugăciunilor noastre și asupra pasajelor biblice pe care le citim - nu pentru că textele cântărilor sunt atât de plăcute pentru noi, ci pentru că gândurile din aceste cântări sunt în mod evident foarte plăcute lui Dumnezeu, pentru că ele corespund cu ceea ce El ne-a descris în detaliu în jertfele din Vechiul Testament.

Alegerea cărții de cântări a bisericii/adunării are realmente o influență mare asupra închinării noastre. Se poate spune, la modul general, că închinarea în cadrul unei întâlniri nu depășește nivelul cărții de cântări a bisericii. Aceasta înseamnă că dacă o adunare cântă numai dintr-o carte de cântări care conține aproape complet cântări cu texte îndoielnice sau superficiale, iar acest lucru nu este perceput ca o deficiență, cei adunați nu vor învăța aproape niciodată, de exemplu, importanța modelelor în jertfele din Vechiul Testament pentru închinarea noastră creștină și cum noi ne putem închina lui Dumnezeu mult mai plăcut dacă ținem cont de instrucțiunile lui Dumnezeu. Și chiar și la o bună carte de cântări a bisericii se va vedea, că temele care lipsesc din ea vor lipsi și în orele de închinare.

⁷ Vezi articolul „Gemeindelieder. Brauchen Lieder Korrektur?“ de William Kelly pe <<https://www.soundwords.de/a8032.html>> [Accesat: 09.01.2021].

⁸ De exemplu, cuvântul Huld [n.tr.: este vorba de cântări în limba germană], care apare în mai multe cântări mai vechi, nu mai este folosit astăzi și este greu de înțeles de generația tânără. Potrivit Duden, Huld este forma învechită pentru „bunăvoință, bunătate”.

Ce ne arată jertfa de ardere-de-tot despre închinare?

Duhul lui Dumnezeu ne prezintă în Leviticul 1 mai întâi jertfa de ardere-de-tot.

De bună voie , dar nu după plac

Jertfa de ardere-de-tot este inițiată cu cuvintele:

Leviticul 1.2: Când vreun om dintre voi va aduce un dar Domnului, *să aduceți ...*

Aici găsim ambele gânduri ca în Ioan 4. Am văzut acolo că Tatăl *caută* închinători (vezi capitolul 3: „Serviciul divin schimbat în Noul Testament”). El nu obligă pe nimeni și de aceea se spune aici: „Dacă [sau: când] vreun om dintre voi va aduce [sau: *vrea* să aducă] un dar ...”; deci jertfa este de bună voie. Celălalt aspect - și anume, că modul de închinare nu este arbitrar - îl găsim în Ioan 4.24 la fel: „Cei care I se închină *trebuie* să se închine în duh și în adevăr”; și de aceea în Leviticul 1 se spune: „*să aduceți ...*”. Închinarea este de bunăvoie, dar nu arbitrară. Dumnezeu îi caută pe cei a căror inimă este îndreptată spre El și care vor să-I aducă ceva, însă să aducă *așa* cum a hotărât El. Și, după aceasta trebuie să ne orientăm. În nici un caz nu trebuie să ne aducem propriile idei, așa cum îndrăznise Cain cândva să facă.

Totul pentru Dumnezeu

În Leviticul 1, primul lucru care iese în evidență este: *Întreaga* jertfă este pentru Dumnezeu, nu rămâne nimic din ea pentru a fi mâncat, ca în cazul altor jertfe, nici pentru jertfitor și nici măcar pentru preot:

Leviticul 1.9,13,17: Preotul să le ardă pe *toate* pe altar. ... preotul să le aducă pe *toate* și să le ardă pe altar ... Preotul s-o ardă [pasărea] deasupra lemnului care sunt pe foc.

„Totul” trebuia să fie ars complet, adică animalul de jertfă era transformat încet și complet în fum, nu trebuia să rămână nimic: nimic pentru cel care aducea jertfa, totul este pentru Dumnezeu. - Aplicat la noi astăzi, acest lucru înseamnă că în cadrul închinării nu este vorba de răscumpărarea *noastră*, de păcatele *noastre*, ci de ceea ce a fost Hristos în jertfa Sa pentru Dumnezeu. Așa ne este prezentat aceasta și în Noul Testament:

- **Evrei 9.14:** Hristos S-a jertfit pe Sine Însuși fără pată lui Dumnezeu.
- **Efeseni 5.2:** Hristos S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă.

Când Domnul Isus S-a dat pe Sine Însuși pentru a muri, ne gândim foarte repede mai întâi că a făcut-o pentru noi, pentru a ne salva, pentru a ne elibera și, de asemenea, pentru a ne salva de judecata iadului. Și, până la urmă, El a murit și pentru aceasta. Dar aici vedem că ordinea lui Dumnezeu este diferită: primul lucru, pe care îl aflăm despre moartea Domnului Isus în Leviticul nu este ceea ce a însemnat moartea Lui pentru *noi*, ci pentru *Dumnezeu*.

O mireasmă plăcută pentru Dumnezeu

Jertfa era o „mireasmă plăcută Domnului”:

Leviticul 1.9: este o jertfă de ardere-de-tot, o jertfă prin foc, de mireasmă plăcută Domnului. [compară cu Leviticul 1.13,17]

Vedem în jertfa de ardere-de-tot cât de mult L-a glorificat Domnul Isus pe Dumnezeu. În aceasta El a scos la lumină gloria lui Dumnezeu într-un mod cum nu a mai fost făcut niciodată înainte și nici nu va mai putea fi făcut după aceea. El a arătat următoarele:

- Dumnezeu este *drept*, pentru că Îl pedepsește chiar și pe propriul Său Fiu ca Om, atunci când El este încărcat de păcate, și asta chiar dacă acestea nici măcar nu sunt păcatele Lui.
- Dumnezeu este *sfânt*, pentru că se îndepărtează chiar și de propriul Său Fiu ca Om și Îl părăsește atunci când El este făcut păcat.
- *Maiestatea* lui Dumnezeu triumfă, pentru că El va executa efectiv judecata anunțată de mult timp asupra păcatului și a păcătoșilor.
- Dumnezeu este *biruitor* asupra lui satan, asupra lumii, asupra păcatului, asupra vrăjmașilor Săi și chiar asupra morții, întrucât acolo unde Hristos a fost răstignit în slăbiciune, a fost pusă temelia pentru orice victorie.
- Dumnezeu este *dragoste*, pentru că este gata să jertfească pe propriul Său Fiu pentru oameni care erau nelegiuți și dușmani.
- Dumnezeu este *milostiv*, prin aceea că oferă un Înlocuitor pentru oameni care meritau condamnarea.
- Dumnezeu este *îndurător*, prin aceea că oferă o răscumpărare pentru cei care se află în mizerie și sunt legați și înlănțuiți de satan și de păcat.
- Dumnezeu este *bun*, pentru că este gata să ofere omului cel mai mare dar posibil: pe Fiul Său ca jertfă.

Jertfa lui Hristos a revelat astfel gloria lui Dumnezeu în dreptatea, sfințenia, măreția, dragostea, harul, mila și bunătatea Sa, așa cum nu s-a făcut niciodată mai mult și nici nu se va face vreodată. Autorul cântării exprimă în felul următor:

Pe Dumnezeu, când ai venit în lume,
L-ai onorat ca nimeni pe pământ
Și moartea Ta pe cruce azi ne spune
Că El e drept, e dragoste, e sfânt.⁹

⁹ „Vollkommenes Bild von Gottes Herrlichkeiten“. Cântarea 230, strofa 2 din *Geistliche Lieder*. Traducerea strofei a doua: : Rainer Brockhaus 2009. Originalul în franceză: „Splendeur de Dieu, de Dieu parfaite image!“ Text: Adrien Ladrerie (1825–1902) 1889. Cântarea 14 din *Hymnes et Cantiques*.

Energia și puterea devotamentului lui Hristos

Leviticul 1.3: Dacă darul său va fi o ardere-de-tot din cireadă, să-l aducă o parte bărbătească fără cusur; să-l aducă la intrarea cortului întâlnirii, ca să fie primit înaintea Domnului.

În Leviticul 1.3 ni se prezintă, ca prim animal de sacrificiu, vițelul [taurul, boul]. Acest animal vorbește despre energia și puterea cu care Domnul Isus a mers la Golgota pentru a termina lucrarea pentru Dumnezeu. Boul este marele și puternicul animal de povară care era folosit și la arat, făcând brazde drepte, neclintit și neînduplecat de nici un obstacol (compară cu Proverbe 14.4; Isaia 34.7; 1 Corinteni 9.9,10). Așa ne este descris Domnul Isus, mai ales în Evanghelia după Ioan:

- **Ioan 11.7-9:** Apoi, după aceasta, le-a spus ucenicilor: „*Să mergem din nou în Iudeea*”. Ucenicii I-au spus: „Rabi, acum căutau iudeii să Te ucidă cu pietre, și din nou Te duci acolo?” Isus a răspuns: „Nu sunt douăsprezece ceasuri în zi?”
- **Ioan 18.1,11:** După ce a spus aceste lucruri, *Isus a ieșit împreună cu ucenicii Săi dincolo de pâraul Chedron, unde era o grădină, în care au intrat El ... Paharul pe care Mi l-a dat Tatăl, să nu-l beau?*
- **Ioan 19.16,17,28:** Și L-au luat pe Isus și L-au dus. Și, *purtându-Și crucea, El a ieșit la locul numit „al Căpățânii”, care în evreiește se numește „Golgota”. ... După aceea, Isus, știind că acum toate s-au sfârșit, ca să se împlinească Scriptura, a spus: „Mi-e sete”.*

Aici Domnul Isus este arătat cum El Însuși ia inițiativa: *merge* în Iudeea, împotriva avertismentului ucenicilor; *merge* în grădină, ca acolo să Se lase prins captiv; *El ia* paharul pentru a-l bea; *El merge* la Golgota; *El se ocupă* de împlinirea Scripturilor:

Așa ai mers la cruce,
Ca Rob al lui Dumnezeu,
Mănat doar de iubire,
Ascultător și drept.¹⁰

Devotamentul răbdător al lui Hristos

Leviticul 1.10: Și dacă darul său va fi din turmă, dintre oi sau dintre capre, ca ardere-de-tot, să-l aducă o parte bărbătească.

Jertfa adusă dintre oi vorbește despre devotamentul răbdător al Domnului Isus: El nu s-a plâns de ceea ce s-a hotărât cu privire la El și nici nu a dat vreo replică, chiar și atunci când trebuia să fie încărcat cu păcatele noastre și judecat pentru ele, așa cum ni se arată în profeți:

¹⁰ „Herr Jesus, wir betrachten”. cântarea 158, strofa 4 din *Geistliche Lieder*; Cântarea 120, strofa 4 din *Einklang*. text: Willi Zutter (1900–1992) 1960.

- **Isaia 53.7:** El a fost asuprit și El a fost chinuit, dar nu Și-a deschis gura. A fost dus ca un miel la înjunghiere și ca o oaie mută înaintea celor care o tund, așa *nu Și-a deschis gura*.
- **Ieremia 11.19:** Dar eu eram ca un *miel blând*, dus la înjunghiere.
- **Isaia 50.5,6:** Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea și *nu M-am împotrivit*, nu M-am dat înapoi. *Mi-am dat spatele celor care Mă băteau și obrajii celor care Îmi smulgeau barba*. Nu Mi-am ascuns fața de batjocură și de scuipare.

Această atitudine o găsim și în evanghelia după Ioan:

- **Ioan 18.8.11:** Isus a răspuns: „V-am spus că Eu sunt. Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați-i pe aceștia să se ducă” ... Isus i-a spus deci lui Petru: „Pune sabia în teacă. Paharul pe care Mi l-a dat Tatăl, *să nu-l beau?*”

Găsim acest devotament mai ales în Ghetsimani. Acolo, Domnul Isus S-a declarat dispus să facă lucrarea și să meargă pe acel drum îngrozitor – cu toate că El ura păcatul și avea dezgust față de el și ar fi foarte îngrozitor pentru El să fie părăsit de Dumnezeul Său și să primească judecata pentru păcat și pentru păcatele noastre. Găsim aceste gânduri exprimate, de exemplu, în următoarea cântare:

2. Tu, sfânt, curat, din veșnicii,
Ispășitor urma să fii.
Sufletul Tău profund simțea,
Ce-n ispășirea Ta stătea.
3. Totuși, supus ai acceptat,
Paharul mâniei l-ai luat.
Și-a fost "Nu voia Mea, ci-a Ta",
Ghetsimani Ți-a fost aceasta.
4. Cu venerație-am văzut,
Unde-n genunchi ai stat căzut
Și unde ai spus greul "DA!",
Că mergi pe drum spre Golgota.¹¹

Aptitudinea de a rezolva problema păcatului

Nu doar animalele mari, cum ar fi un taur, erau sacrificate, ci și mai mici. Jertfirea caprelor vorbește despre capacitatea de a rezolva și problema păcatului – ea este deci animalul potrivit

¹¹ „O Heiland, in Gethsemane“. cântarea 215, strofele 2–4 din *Geistliche Lieder*; cântarea 109, strofele 2–4 în *Einklang*. text: Paul Waltersbacher 2004.

pentru jertfa pentru păcat, așa cum vedem în Leviticul 4, pe lângă pasajul bine cunoscut al marii zile de ispășire din Leviticul 16:

Leviticul 4.22,23: Când a păcătuit o căpetenie și va face din greșeală împotriva vreuniei dintre toate poruncile Domnului Dumnezeului său ... să aducă pentru darul său un țap dintre capre, parte bărbătească fără cusur.

Leviticul 4.27,28: Dacă cineva din poporul țării va păcătui din greșeală ... să aducă pentru darul său o iadă, parte femeiască fără cusur.

Domnul Isus a putut să dea satisfacție lui Dumnezeu pentru păcate, să ispășească păcatele tuturor celor care vor crede în El și să îndrepte tot ceea ce păcatul făcuse. Da, El a putut chiar să poarte grijă ca păcatul să fie odată desființat din cosmos:

- **1 Ioan 2.2:** El este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, *ci și pentru lumea întreagă.*
- **Ioan 1.29:** Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care *ridică păcatul lumii!*

Gândul acesta este exprimat și în următoarea strofă de cântare:

În adâncă suferință
Ce-a lovit a Ta ființă,
Când a noastre mii păcate,
Jos de Tine-au fost purtate,
Îndurat-ai cu răbdare
Judecata grea și mare
Și făcut-ai ispășire,
Doamne, prin a Ta jertfire.¹²

Omul din cer

Leviticul 1.14: Dacă darul lui pentru Domnul va fi o ardere-de-tot dintre păsări, atunci să-și aducă darul dintre turturele sau dintre pui de porumbel.

Jertfa porumbelului, ca pasăre care zboară în văzduh (cer) și poposește pe pământ, vorbește despre Domnul Isus ca Omul al doilea care este „din cer” (1 Corinteni 15.47). Din primul om, Adam, au ieșit mereu numai oameni ca Adam: păcătoși, fiecare dintre ei adunând din nou noi păcate. Nu era „nici unul care să facă binele, nici măcar unul singur” (Psalmul 14.3).

Dar cu Domnul Isus venise acum un alt Om, un Om din ceruri - un Om perfect, sfânt și drept, care în toate făcea numai ceea ce era plăcut lui Dumnezeu. El a luat asupra Sa cauza primului om, care numai L-a dezonorat pe Dumnezeu și din a cărui descendență nimeni nu a ajuns la

¹² „O Herr Jesus, Deine Leiden“. cântarea 163, strofa 2 din *Geistliche Lieder*; cântarea 122, strofa 2 în *Einklang*. Text: Paul Waltersbacher 1985.

slava lui Dumnezeu (compară cu Romani 3.23), pentru ca totuși Dumnezeu să fie glorificat prin om.

Oamenii din jurul Lui au trebuit să recunoască faptul că El era altfel decât ei, și se mirau; totuși, ei nu doreau un astfel de Om. Însă tocmai acest Om din ceruri L-a glorificat pe Dumnezeu foarte mult, mai mult decât ar fi putut face Adam dacă nu ar fi păcătuț niciodată.

El a fost ca mana, pâinea care venea din cer și care era hrana lui Dumnezeu pentru om:

- **Ioan 6.57,58:** După cum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu și Eu trăiesc datorită Tatălui, tot așa, cel care Mă mănâncă pe Mine va trăi și el datorită Mie. Aceasta este pâinea care a coborât din cer.

Era un alt Om care predica acolo și care nu se potrivea în rândul oamenilor obișnuiți. Chiar și dușmanii Săi au trebuit să recunoască acest lucru:

- **Ioan 7.46:** Niciodată n-a vorbit vreun om așa, ca Omul acesta.

El era, spus cu reverență, mai străin de această lume decât un extraterestru (dacă o astfel de creatură ar exista) - căci universul aparține încă „acestei lumi”:

- **Ioan 8.23:** Voi sunteți de jos, Eu sunt de sus. Voi sunteți din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta.

El se va reîntoarce în această altă lume, în lumea lui Dumnezeu, din care venise:

- **Ioan 16.28:** Am ieșit de la Tatăl și am venit în lume; din nou las lumea și Mă duc la Tatăl.

Comportamentul Său, chiar și în situații extreme, a fost marcat de faptul că El nu era din această lume:

- **Ioan 18.36:** Împărăția Mea nu este din lumea aceasta; dacă Împărăția Mea ar fi fost din lumea aceasta, slujitorii Mei ar fi luptat ca să nu fiu predat iudeilor; dar acum Împărăția Mea nu este de aici.

Pe baza trecutului Său umil și a faptului că lucra ca tâmplar, oamenii erau iritați, pentru că vorbirea Sa era o vorbire din altă lume:

- **Luca 4.22:** Toți mărturiseau pentru El și se mirau de cuvintele de har care ieșeau din gura Lui. Și spuneau: „Nu este acesta Fiul lui Iosif?”

Cu siguranță că toate acestea l-au inspirat pe poet să scrie următoarele strofe:

1. Cerul spre oameni se apleacă:

Emanuel jos a venit.

Ce dragoste dumnezeiască:

Dumnezeu, Om a devenit!

2. Cine-nțelege-a Lui iubire?

La păcătoși jos a venit.

El, Dumnezeu plin de mărire,

S-a făcut Rob desăvârșit.

3. Chiar și mai mult L-a dus iubirea:

El locul nostru a luat

Și pentru toată omenirea

A fost pe cruce atârnat.¹³

Moartea și sângele lui Hristos erau necesare

Animalul de jertfă trebuia să fie sacrificat. La fel moartea Domnului Isus este premisa pentru ca Dumnezeu să fie glorificat pe deplin și pentru ca oamenii care erau pierduți să poată fi binecuvântați. Pentru că păcatul intrase în lume și făcuse necesară moartea ca judecată.

Sângele jertfei trebuia stropit pe altar. Altarul reglementează relația omului cu Dumnezeu. Este o imagine a crucii de pe Golgota, unde Mântuitorul nostru a trebuit să atârne pentru ca noi să putem intra în legătură cu Dumnezeu, fără a fi nevoiți să murim la judecată. Sângele în sine este semnul vieții lui Hristos; este prețul și baza pentru ca oamenii păcătoși să poată fi odată în relație cu Dumnezeu, astfel încât este posibil ca pe pământ, unde ei au adunat păcat peste păcat, să se poată totuși apropia de Dumnezeu.

Aici nu este ideea referitoare la tot ceea ce noi am beneficiat de pe urma morții și sângelui Său, ci de ceea ce El a dat, de cât de departe a mers El și ce valoare are moartea Sa.

Detaliile sunt importante

Leviticul 1.6-9: El să jupoaie arderea-de-tot și s-o taie în bucăți. Și fiii preotului Aaron să pună foc pe altar și să așeze lemne pe foc. Și fiii lui Aaron, preoții, să așeze bucățile, *capul și grăsimea* deasupra lemnului care sunt pe focul de pe altar. Dar *măruntaiile* lui și *picioarele* lui să le spele în apă. Și preotul să le ardă pe toate pe altar, ca ardere-de-tot, este o jertfă prin foc, de mireasmă plăcută Domnului.

¹³ „Tief neigt der Himmel sich zu Armen“. cântarea 165 din Geistliche Lieder; cântarea 21 din Einklang. Traducere: Nanette Neukom (1902–1979); Walter Gschwind (1908–1996) 1960. Titlul original în franceză: „Le ciel a visité la terre“. Text: Henri Rossier (1835–1928) 1905. cântarea 175 din Hymnes et Cantiques.

Nu degeaba în Leviticul 1 se pune atâta accent pe detalii. Jertfitorului i se poruncește în mod expres să taie jertfa în „bucăți”. Aplicat la noi, acest lucru înseamnă că noi nu trebuie să privim lucrarea lui Hristos numai ca pe un întreg, ci să-L contemplăm în toate detaliile jertfei Sale.

La arderea-de-tot se menționează în mod special capul și grăsimea și măruntaiele și picioarele:

- *Capul* vorbește despre înțelepciunea și priceperea lui Hristos în ceea ce privește voința lui Dumnezeu pentru a împlini planul Său. El L-a motivat pe Domnul să meargă la Golgota și să îplinească afirmațiile profetice.
- *Grăsimea* (în domeniul natural depozitul de energie) vorbește despre devotamentul și energia lăuntrică cu care Domnul Isus a slujit lui Dumnezeu (vizibilă mai ales în lupta Sa în Ghetsimani). Dragostea Domnului Isus a fost puterea acestui devotament (vezi și Exodul 21).
- *Măruntaiele* arată sentimentele Sale lăuntrice. Când se spune de mai multe ori în Noul Testament: „A fost mișcat lăuntric” [n.tr.: în limba română tradus prin: „I s-a făcut milă”], în greacă se spune literal: „A fost mișcat în măruntaiele Sale”. Această mișcare lăuntrică a mers atât de departe în unele cazuri încât Domnul Isus chiar a plâns. El a fost „mișcat lăuntric” mai ales cu privire la păcat și la consecințele păcatului, de exemplu, la sărbătoare (Ioan 12), cu privire la Ierusalim (Luca 19.41), la mormântul lui Lazăr (Ioan 11.35,38), în Ghetsimani (Matei 26.37,38; Marcu 14.33,34).
- *Picioarele* arată mersul Său (cu picioarele se merge pe pământ). Toate căile Lui erau sfinte și fiecare mers era numai după ce Dumnezeul Lui Îi „deschidea urechea” în fiecare dimineață și Îi spunea unde să meargă (Isaia 50.4). Și dacă pe acest drum era inclus și să fie scuipat sau să I se smulgă barba, atunci El era dispus să accepte și asta, după cum aflăm din Isaia 50.
- Măruntaiele și picioarele trebuiau *spălate cu apă*. După ce un animal de jertfă era jupuit, nu se mai putea găsi niciun fel de murdărie. Cu toate acestea, aici trebuia să fie folosită apa, nu pentru a le curăța, ci pentru a arăta că erau curate. - Aplicat la Domnul, aceasta înseamnă că a devenit pe deplin vizibil, că El nu a făcut niciun păcat, că nu a existat niciun păcat în El și că El nu a cunoscut niciun păcat (compară cu 1 Petru 2.22; 1 Ioan 3.5; 2 Corinteni 5.21).

Focul judecății

Leviticul 1.8: Și fiii lui Aaron, preoții, să așeze bucățile, *capul și grăsimea* deasupra lemnului care sunt pe focul de pe altar. [compară cu Leviticul 1.12,17.]

În cele din urmă, jertfa trebuia să fie arsă complet pe altar, pe lemnul care se afla deasupra focului. Vedem aici o imagine a faptului că, în timpul celor trei ore de întuneric, Mântuitorul a trebuit să îndure focul teribil al judecății lui Dumnezeu, care era o încercare preasfântă a tuturor sentimentelor, gândurilor și acțiunilor Sale. Judecata nu a dezvăluit în El nici o răzvrătire, ci numai devotare, așa cum este exprimat și în cântarea următoare:

1. Plăcută lui Dumnezeu e, / Jertfa Ta, Isus Hristos.
Mireasma ei în durere / Este un plăcut miros.
Și ce bucurie mare,
I-a făcut a Ta-nchinare!
Când ca jertfă Te-ai adus,
Mulțumire I-ai produs.
2. Crucea, cea mai grea-ncercare, / Pe deplin a revelat,
Tot ce inima Ta are, / Când lui Dumnezeu Te-ai dat:
Să-mplinești cu hotărâre
Voia Lui, cu dăruire,
Cu drag sacrificiul Tău,
Să-l închini lui Dumnezeu.
3. Numai El poate să știe, / Cât de mare-i jertfa Ta,
Inima-I cu bucurie, / Nicidecum nu va uita:
Ce jertfire, mistuire,
Lui onoare, preamărire!
Și-i deplin satisfăcut,
Doamne-n jertfa ce-ai făcut.¹⁴

Diferențe în cadrul jertfelor

Diferențele între jertfe erau enorme: un taur poate cântări peste 1,5 tone, în timp ce o turturică cântărește în medie doar 160 de grame. Așadar, avem de-a face cu un raport de mărime de aproximativ unu la zece mii. În ordinea în care ne sunt prezentate animalele, acestea au o valoare descrescătoare, însă toate sunt „o ardere-de-tot, o jertfă mistuită de foc, de o mireasmă plăcută Domnului” (Leviticul 1.9).

Chiar dacă prețuirea jertfei adusă Domnului este așa de mică ca un porumbel¹⁵ în raport cu un taur, totuși Dumnezeu se bucură de ea, și toate animalele de jertfă sunt la fel de prețioase pentru Dumnezeu. Chiar dacă nu-I putem aduce lui Dumnezeu o jertfă mare, o închinare mare, totuși Dumnezeu Se bucură deja de foarte puțin, dacă este adus numai conform gândurilor Sale și tot ceea ce nu corespunde acestora este lăsat deoparte:

Leviticul 1.16: Să-i scoată gușa cu penele și să le arunce lângă altar, spre răsărit, la locul cenușii.

¹⁴ „Angenehm für Gott und teuer”. cântarea 183 din *Geistliche Lieder*. Text: Paul Waltersbacher 1989.

¹⁵ Este interesant faptul că aici este menționată cea mai mică specie de porumbel, turturica, iar despre celelalte animale de sacrificiu se spune că trebuie să se ia un animal tânăr, adică unul încă mic.

Din nefericire, în timpul închinării se pot strecura gânduri care seamănă cu „murdăria”. Ele sunt nepotrivite și nu ar trebui să fie exprimate în fața lui Dumnezeu. Totuși - Dumnezeu este cu siguranță foarte milostiv și are multă răbdare cu cei neștiutori.

Nu descurajat, dar nici să fii ușuratic

Astfel de aplicații nu ar trebui să-i descurajeze pe frații mai tineri și surorile mai tinere să contribuie la ora de închinare. Să ne amintim întotdeauna că suntem sub har și că închinarea, ca orice altceva în viață, este, de asemenea, supusă creșterii. Jertfele din Vechiul Testament au semnificația lor exemplară și de aceea dorim să luăm foarte în serios slujba de închinare. Ele sunt un avertisment pentru ca noi să nu fim neglijenți în această privință. Nu degeaba citim în Eclesiastul: „Nu te pripi cu gura ta și să nu ți se grăbească inima să rostească ceva înaintea lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este în ceruri și tu pe pământ; pentru aceasta, cuvintele tale să fie cumpătate” (Eclesiastul 5.2).

Dumnezeu a purtat de grijă

Dacă, pe de o parte, ne-am recunoscut responsabilitatea, putem ști, pe de altă parte, când ne prezentăm în fața lui Dumnezeu: toate cerințele sfinte ale lui Dumnezeu au fost deja îndeplinite. Despre aceasta ne amintește placa pe care marele preot o purta pe bentița de pe frunte când stătea înaintea lui Dumnezeu, căci pe ea erau gravate cuvintele: „Sfințenie Domnului!”. (Exodul 28.36). Este foarte încurajator când citim mai departe: „Și va fi pe fruntea lui Aaron, și Aaron va purta nelegiuirea făcută în aducerea lucrurilor sfinte, pe care le vor sfinți fiii lui Israel în toate darurile lucrurilor lor sfinte” (Exodul 28.38). La aducerea darurilor se puteau strecura lucruri care nu erau în regulă, dar Dumnezeu a purtat de grijă și pentru acestea.

Așadar, nimeni nu trebuie să se simtă descurajat în exprimarea unui cuvânt de închinare înaintea lui Dumnezeu, dacă acesta este adus în adevărata frică de Dumnezeu. Această frică de Dumnezeu va evita orice fel de frivolitate și va ține departe gânduri de genul: „Va trebui să mă exprim altfel, pentru a fi interesant”.

Ce ne arată jertfa de mâncare despre închinare?

În Leviticul 2 avem prezentată jertfa de mâncare. Aici nu este sacrificat niciun animal, deci nu este vorba de moarte. Cu toate acestea, aici se coace la căldură mare, iar o parte este arsă pe focul de pe altar. Adică, aici se vede și o parte care, în cele din urmă, la fel ca și în cazul arderii-de-tot, este în focul judecății, ca o mireasmă plăcută lui Dumnezeu. Am văzut că altarul vorbește despre cruce.¹⁶ Așadar, dacă în jertfa de mâncare avem pe prim plan mai mult viața Domnului Isus, așa cum vom vedea, ni se amintește totuși că El a fost dispus să-și dea viața Sa minunată până la moarte.

¹⁶ Vezi „Moartea și sângele lui Hristos erau necesare”, în capitolul 4.

Viața minunată pentru Dumnezeu

Leviticul 2.1a: Dacă va aduce cineva, ca dar, un dar de mâncare pentru Domnul, darul lui să fie din floarea făinii.

Ingredientul principal al celor mai multe jertfe de mâncare este făina fină. A fost făcută din boabe de grâu care au răsărit din pământ și au dat rod. Prin aceasta ea este o imagine a Domnului Isus ca „rod al pământului” (Isaia 4.2). El a trăit pentru Dumnezeu pe pământ și a produs roade pentru Dumnezeu, prin aceea că în toate pe care le-a făcut era ceea ce voia Dumnezeu. La fel cum nu era nici o impuritate în făina fină, tot așa nu era nici un păcat, nici un gând necurat, nimic necurat în viața Domnului Isus.

În plus, în făina fină totul este uniform; nu există dimensiuni neregulate, nu există cocoloașe. Referitor la Domnul Isus, aceasta înseamnă că El nu avea trăsături proeminente, totul era prezent într-un echilibru complet. Astfel, de exemplu, Îl găsim ca băiat de doisprezece ani, pe de o parte, acordând atenție lucrurilor care Îl priveau pe Tatăl Său și, pe de altă parte, fiind în același timp supus părinților Săi pământești.

La noi, oamenii, nu este neobișnuit dacă cineva se remarcă în mod deosebit prin răbdare și bunătate, din nefericire și câteodată când este cinstit, în timp ce o persoană care se caracterizează în mod deosebit prin dreptate ține uneori prea puțin cont de situația nenorocită a altei persoane. Nu a fost așa cu Domnul Isus. La El totul era perfect echilibrat. Făina fină este produsă atunci când bobul de grâu este zdrobit. Așa a strălucit la Domnul nostru gloria purității și echilibrului Său în cele mai stresante situații.

Dumnezeu Se putea uni cu Omul Isus Hristos

Unele jertfe de mâncare erau unse cu untdelemn:

Leviticul 2.1b: El [jertfitorul] să toarne untdelemn peste el [darul/jertfa de mâncare].

Leviticul 2.4: Dacă vei aduce, ca dar, un dar de mâncare copt în cuptor, să fie turte fără aluat din floarea făinii, frământate cu untdelemn.

Domnul Isus, ca Om, era așa cum Dumnezeu dorea ca omul să fie, de aceea Duhul lui Dumnezeu - căci despre aceasta untdelemnul este o imagine (1 Samuel 16.13; compară cu Zaharia 4.1-6) - putea veni peste El; putea să se lege de acel Om. Duhul a venit peste El ca un porumbel - nu cu limbi ca de foc, ca peste primii creștini (Faptele apostolilor 2.2-4), căci la El nimic nu trebuia să fie judecat, ca la noi, prin focul judecății. Dumnezeu Și-a exprimat plăcerea pentru Omul Isus Hristos:

- **Matei 3.16,17:** Și Isus, după ce a fost botezat, a ieșit îndată din apă; și, iată, cerurile I s-au deschis și [Ioan Botezătorul] a văzut Duhul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel și venind peste El; și iată un glas din ceruri, spunând: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Mi-am găsit plăcerea.”

Domnul Isus nu a acționat în puterea proprie, ci în puterea acestui Duh:

- **Faptele apostolilor 10.38:** Isus din Nazaret, cum L-a uns Dumnezeu cu Duh Sfânt și cu putere; pe El, care umbla din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de diavolul, pentru că Dumnezeu era cu El.

Viața Domnului Isus marcată prin Duhul lui Dumnezeu

Nu era numai jertfa de mâncare, în care turtele coapte erau unse cu untdelemn; în altele, aluatul era amestecat cu untdelemn:

Leviticul 2.4: Dacă vei aduce, ca dar, un dar de mâncare copt în cuptor, să fie turte fără aluat din floarea făinii, frământate cu untdelemn.

Și Domnul Isus a fost într-un anumit sens, „frământat” cu untdelemn. Astfel, citim în Luca 1.35: „Duhul Sfânt va veni peste tine și Puterea Celui Preaînalt te va umbri, de aceea și Sfântul care se va naște se va chema Fiu al lui Dumnezeu”. Divinul a fost legat de El încă de la începutul existenței Sale umane. El era un Om minunat. Întreaga Sa ființă a fost marcată de Duhul Sfânt încă de la începutul vieții Sale pământești. De aceea El a putut spune: „Din pântecele mamei mele, Tu ești Dumnezeul Meu” (Psalmul 22.10).

Relația cu Dumnezeu spre bucuria Lui

Leviticul 2.2: Să ia din el un pumn al său plin de floarea făinii lui, și din untdelemnul lui, cu toată tămâia lui.

Al treilea element important al jertfei de mâncare era tămâia. Potrivit cu Apocalipsa 8.3¹⁷ ea este ceea ce se înalță către Dumnezeu prin rugăciuni și marchează relația personală cu Dumnezeu. Tămâia arată sentimentele personale ale Domnului Isus față de Dumnezeu și rugăciunile Sale către Tatăl Său. Ele s-au înălțat la Dumnezeu și au fost, ca și tămâia din acea vreme, o mireasmă pentru Dumnezeu - spre bucuria Sa deosebită:

1. Tată, Fiul Tău este cel mai mare!
Copil promis, așa-n-lume-a venit,
De mic pe plac să-Ți fie-a fost în stare;
Înțelept a crescut și S-a-ntărit.
Deși unit cu Tine-n părtășie,
La oameni a găsit doar vrăjmășie.
2. A dus dorința Ta la-nfăptuire
Și zilnic de porunci a întrebat;
Ca „al doilea Om” a dus la-mplinire

¹⁷ „Și un alt înger a venit și a stat lângă altar, având o tămâietoare de aur; și i s-a dat tămâie multă, ca să o dea [s-o adauge] rugăciunilor tuturor sfinților, pe altarul cel de aur care este înaintea tronului” (Apocalipsa 8.3).

Aceea-n care noi am eșuat.
Între cei păcătoși doar El S-a aflat
Ție-nchinat, ascultător și curat.

3. Cuvintele-I, în har și-adevăr toate,
La Tine, Tatăl Său, le-a auzit.
Lucrările Lui arată în toate,
Că Tu-n iubire la noi ai venit.
În stricăciunea noastră El coboară -
Să slujească, să sufere, să moară.

4. Ce-a-nsemnat El pentru Tine pe cruce
Și unde planu-Ți din veci l-a-implinit,
Unde, Tată, slava Ta ne conduce,
Aceasta cu admirație am privit.
El isprăvit-a ce l-ai pus în față,
Tu proslăvit fiind în moarte și-n viață!¹⁸

Curăție absolută

Până acum am studiat ceea ce făcea parte din darul de mâncare. Jertfa de mâncare ne arată cum a trăit Domnul Isus viața pe pământ:

- Toate însușirile ființei Sale erau în deplină armonie și totul era caracterizat de Duhul Sfânt.
- El a făcut totul sub îndrumarea și în puterea Duhului Sfânt.
- Întotdeauna a intervenit pentru gloria lui Dumnezeu.
- Viața Lui era orientată numai spre Dumnezeu.

Dar existau și elemente care nu aveau voie nicidecum să fie folosite în jertfa de mâncare. Astfel, ea nu avea voie să conțină aluat (Leviticul 2.11). - La Domnul Isus nu a existat nicio lucrare a răului, despre care vorbește aluatul în fiecare apariție în Scriptură. Nu a existat niciun fel de impuritate în viața Sa. În această privință, avem o triplă mărturie cu privire la Ființa Sa (1 Ioan 3.5), la acțiunile Sale (1 Petru 2.22) și la relația Sa față de păcat (2 Corinteni 5.21):

- **1 Ioan 3.5:** În El nu este păcat.
- **1 Petru 2.22:** El n-a făcut păcat, nici nu s-a găsit viclenie în gura Lui.
- **2 Corinteni 5.21:** El n-a cunoscut păcat.

¹⁸ „Vater, Dein Sohn ist der Größte von allen“. cântarea 225 din *Geistliche Lieder*. Text: Egbert Brockhaus 2009.

Chiar și un soldat a trebuit să mărturisească: „În adevăr, Omul acesta era drept” (Luca 23.47).

Un devotament netulburat prin relațiile personale

Leviticul 2.11: Nici un dar de mâncare pe care-l veți aduce Domnului nu se va face cu aluat, pentru că nici aluat, nici *miere* nu veți arde ca jertfă prin foc pentru Domnul.

Mierea nu trebuia să fie folosită la jertfa de mâncare. Mierea vorbește despre relațiile naturale (familie, prieteni) și despre plăcerile (dulceața) care sunt legate cu aceste relații (Proverbe 25.16,17). Ea este rezultatul nu al unei singure albine, ci al unui roi de albine (Judecători 14.8), adică ceva ce nu poate fi dobândit decât prin comuniune. Domnul Isus nu s-a lăsat niciodată influențat de relațiile naturale:

- **Ioan 2.4:** Ce am Eu a face cu tine, femeie [mama Lui]? N-a sosit încă ceasul Meu.
- **Ioan 11.3,6:** Surorile [Maria și Marta din Betania] deci au trimis la El, spunând: „Doamne, iată, acela pe care-l iubești este bolnav”. ... Când a auzit deci că el [Lazăr] este bolnav, atunci a rămas două zile în locul în care era.

Nici măcar o dragoste personală așa de mare nu L-a putut abate pe Domnul de la calea lui Dumnezeu, nici față de mama Sa, nici față de prietenii Săi suferinzi.

Închinarea: posibilă numai cu o inimă sfințită

Sarea este privită în Scriptură ca ceva care lucrează împotriva stricăciunii:

Leviticul 2.13: Orice dar din darul de mâncare al tău să-l sărezi cu sare; și să nu lași să lipsească sarea legământului Dumnezeului tău de pe darul tău de mâncare; să aduci cu sare toate darurile tale.

Toate cuvintele Domnului au fost întotdeauna „în har, drese cu sare” (Coloseni 4.6); însă prin cuvintele „sarea legământului Dumnezeului tău” accentul pare să fie pus aici mai puțin pe cuvinte și mai mult pe atitudinea celui care jertfește. Cuvântul „legământ” sugerează că este vorba despre propria noastră relație cu Dumnezeu nostru (chiar dacă noi, creștinii credincioși, nu suntem într-o relație de legământ cu Dumnezeu). Dacă această relație nu este lipsită de orice stricăciune, atunci nu ar trebui să credem că am putea aduce o jertfă de mâncare.

Suferințe nevăzute

Existau diferite metode de pregătire a jertfei de mâncare: unele jertfe de mâncare erau coapte în *cuptor*, altele în *tigaie* sau în *oală*. Diferențele constau, pe de o parte, în intensitatea căldurii și, pe de altă parte, în vizibilitatea procesului de coacere. Jertfa de mâncare pregătită în cuptor a avut parte de cea mai mare căldură și de cea mai mică căldură a avut parte jertfa pregătită în tigaie; în timp ce în cuptor nu era vizibil cum se cocea, în tigaie se putea vedea cum se cocea. Însă în toate cele trei cazuri jertfa de mâncare a fost expusă la căldură. Astfel, diferitele moduri de pregătire sunt o imagine a diferitelor forme de suferință în care Domnul era dispus să intre - cele mai cumplite suferințe. Unele suferințe puteau fi percepute de

oameni, așa cum se putea observa cum se cocea jertfa de mâncare în tigaie; alte suferințe, erau ascunse înlăuntrul Lui și nu puteau fi percepute de oameni, așa cum era jertfa de mâncare coaptă în cuptor.

Leviticul 2.4: Dacă vei aduce, ca dar, un dar de mâncare copt în cuptor ...

În cuptor, pâinea este expusă la căldură cu o intensitate deosebită. Căldura cuptorului vorbește despre intensitatea suferințelor Domnului. „Căldura” a fost deosebit de intensă în suferințele pe care numai Dumnezeu le-a înțeles pe deplin. Astfel de suferințe a experimentat Domnul de-a lungul întregii Sale vieți și, bineînțeles, mai ales în Ghetsimani și pe Golgota. Unele suferințe din timpul vieții Sale nu au fost văzute de oameni, așa cum nu se putea vedea în cuptor. În privința aceasta vrem să ne uităm la cinci pasaje biblice din evanghelii:

Isus la mormântul lui Lazăr

- **Ioan 11.38:** Isus deci, suspinând din nou în Sine, a venit la mormânt.

Oamenii gândeau că Domnul Isus a plâns din dragoste pentru prietenul Său, Lazăr, la mormântul lui (Ioan 11.36). Dar nu a fost deloc așa; mai degrabă a suspinat pentru nenorocirea și suferința pe care păcatul le-a provocat în lume.

Isus la ultimul Paști împreună cu ucenicii Săi

- **Ioan 14.9:** Isus i-a spus: „De atâta timp sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe?”

Domnul Isus a venit să-L reveleze pe Tatăl. Pentru aceasta a lucrat timp de trei ani și jumătate. Cât de mult L-a impresionat să audă cererea lui Filip la sfârșitul acestui timp: „Doamne, arată-ni-L pe Tatăl și ne este de ajuns” (Ioan 14.8).

Ungerea lui Isus în Betania

- **Marcu 14.4:** Erau unii supărați în ei înșiși și spuneau: „Pentru ce s-a făcut această risipă de mir?”

Unii ucenici s-au supărat pe Maria, dar cât de mult L-a afectat pe Domnul faptul că nici măcar ucenicii Lui nu L-au considerat demn de o astfel de ungere!

Isus în Ghetsimani

- **Luca 22.42:** [Isus] Se ruga spunând: „Tată, dacă vrei depărtează paharul acesta de la Mine.”

Nimeni, în afară de Tatăl, nu poate înțelege pe deplin ce a însemnat pentru Domnul să meargă în părăsire încărcat cu păcatele noastre și să fie făcut păcat.

Tăgăduirea lui Petru

- **Luca 22.57,61:** „Femeie, nu-L cunosc.” ... Și Domnul, întorcându-Se, a privit la Petru.

Ce durere trebuie să fi fost în acea privire, că acest ucenic L-a negat astfel pe Domnul în cea mai mare nevoie: „Nu cunosc pe Omul acesta” (Matei 26.72,74).

Suferințele văzute în afară

Spre deosebire de jertfa de mâncare din cuptor, care ne arată suferințele ascunse, jertfa de mâncare din tigaie ne indică suferințele publice, vizibile:

Leviticul 2.5,6: Dacă darul tău va fi un dar de mâncare din tigaie, să fie din floarea făinii fără aluat, frământată cu untdelemn. Îl vei frânge în bucăți și vei turna untdelemn pe el: este un dar de mâncare.

Și în tigaie, jertfa de mâncare este expusă la căldură, însă aici procesul de coacere este vizibil pentru ochii oamenilor. Domnul Isus a avut parte nu numai de suferințe în Sine, care erau ascunse și nimeni nu le putea vedea. Jertfa de mâncare, care a fost coaptă în tigaie, vorbește despre suferințele Domnului care erau vizibile. Astfel, citim:

- **Luca 4.29:** ridicându-se, L-au scos afară din cetate și L-au dus până pe sprânceana muntelui pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce în prăpastie.
- **Marcu 3.2:** Îl pândeau dacă-l va vindeca în sabbat, ca să-L poată acuza.
- **Ioan 19.1,2:** Atunci deci L-au luat pe Isus și L-au biciuit. Și ostașii, împletind o cunună de spini, I-au pus-o pe cap și L-au îmbrăcat cu o haină de purpură.
- **Ioan 19.18:** L-au răstignit acolo, și cu El pe alți doi, de o parte și de alta, și în mijloc pe Isus.

Acestea sunt suferințe pe care chiar și necreștinii le pot înțelege într-o anumită măsură. Așanumitele căi ale crucii ilustrează astfel de suferințe ale Domnului într-un mod figurat.

Există urmași spirituali

Jertfa de mâncare din primele roade ne prezintă două gânduri diferite, dar foarte strâns legate între ele:

Leviticul 2.14: Dacă vei aduce Domnului un dar de mâncare din cele dintâi roade ale tale, să aduci spice de curând coapte, prăjite la foc, și grăunțe din spice presate, ca dar de mâncare al celor dintâi roade ale tale.

Pe de o parte, această aducere a jertfei de mâncare este un indiciu că Domnul Isus a trebuit să moară în prospețimea vieții încă de la vârsta de 33 de ani și, aparent, a murit fără urmași:

- **Psalmul 102.24:** Am zis: „Dumnezeul Meu, nu Mă lua la jumătatea zilelor Mele.”

- **Isaia 53.8:** El a fost luat prin asuprire de la judecată; și generația Lui, cine o va spune? Pentru că El a fost șters de pe pământul celor vii.

Pe de altă parte primele roade sunt și făgăduința că vor urma alte roade:

- **Isaia 53.10,11:** Dar, după ce Își va aduce sufletul Său o jertfă pentru vină, El va vedea o sămânță [de urmași], Își va lungi zilele ... Va vedea din rodul muncii sufletului Său.

Dumnezeu a văzut un Om fără pată și L-a trimis în încercări - spicele au fost „prăjite la foc” (Leviticul 2.14). Acest Om a fost întruchiparea perfectă, ca să spunem așa, pentru mulți alți oameni care, de asemenea, îl vor glorifica într-o zi pe Dumnezeu în încercări. Aceștia vor plăti într-o zi jertfa și Persoana Domnului Isus și apoi, la fel, în curăție și sub călăuzirea și ungera Duhului Sfânt, vor merge pe drumul credinței lor spre glorificarea lui Dumnezeu, când, asemenea Domnului lor, vor fi încercați; când ei, asemenea spicelor, vor fi, ca și cum ar fi „prăjiți la foc”. Aceste gânduri despre modelul, precum și despre rodul morții Sale sunt exprimate în cele două cântări care urmează:

4. Vei savura atunci tot rodul suferinței,
Cel pentru care Tu pe cruce Te-ai luptat;
În fața Ta, sfânt și desăvârșit va crește,
Iar sufletul Tău va fi-n veci înviorat.¹⁹
3. Și la urmă a Sa viață / A vărsat-o-n moartea grea
Ca mireasmă pentru Tine; / Noi salvare-avem în ea.
Tu acum ești liniștit, / Ce-ai dorit s-a împlinit.
El „copii” azi Îți aduce - / Rod al chinului pe cruce.²⁰

Mai multe aspecte rezumate într-un text de cântare

În cântarea „Einsam, still und unverstanden” [„Ne-n-țeles și singuratic”] vedem prezentate diferite aspecte ale jertfei de mâncare. În prima strofă este vorba despre suferințele care erau vizibilă în public, despre *jertfa din tigaie*:

1. Ne-n-țeles și singuratic, / Doamne, țara-ai străbătut.
Au fost într-un număr prea mic / cei ce Te-au recunoscut.
Străin la cei cu orbire, / De conducători blamat,

¹⁹ „Von Deiner Seele Not”. cântarea 166, strofa 4 din *Geistliche Lieder*; cântarea 441, strofa 4 din *Einklang*. Traducerea după Nanette Neukom (1902–1979) 1960. Originalul în franceză: „Du repos éternel activité parfaite!” Text: Henri Rossier (1835–1928) 1889. cântarea 64 din *Hymnes et Cantiques*.

²⁰ „Gott, Du hast Dir ausersehen“. cântarea 161, strofa 3 din *Geistliche Lieder*; cântarea 132, strofa 3 din *Einklang*. Text: după Walter Gschwind (1908–1996) 1960.

Ce-ai simțit, când Tu, iubire, / Doar iubire-ai semănat!

În cea de-a doua strofă ni se amintește mai ales de *tămâia rugăciunii către Dumnezeu*:²¹

2. Ne-nțeles nici de-ai Tăi, chiar, / Pentru pierduți suferind,
Vai! Lacrimi ai vărsat Tu, chiar / Inimi de piatră privind.
Dimineața în pustie, / Seara târziu pe deal sus,
Cu o rugăciune vie, / Lui Dumnezeu tot I-ai spus.

A treia strofă arată suferința pe care nimeni nu a văzut-o și nici nu a înțeles-o - jertfa de mâncare *în cuptor*:

3. Singur, cu toată-mbulzeala, / Pe popor l-ai învățat.
Dar pân' la urmă mulțimea / De Tin' s-a îndepărtat.
Te-am găsit în rugă singur, / Greu în Ghetsimani luptând,
În dureri și chinuri singur, / Atârnai, crucea-ndurând.

În strofa a patra vedem jertfa de mâncare a „primelor roade”. Chiar dacă Domnul a mers o dată singur pe calea crucii, va exista o mulțime nenumărată care Îl va prețui și care Îl va înconjura:

4. Doamne, Te-a făcut iubirea / Să continui devotat,
Mulțumind plecăm privirea; / Harul Tău l-am admirat.
Te-nconjoară cu iubire, / Ceata celor mulți din cer;
Să-i dai viață, mântuire, / Sufletul Ți-a fost stingher.²²

Ce ne arată jertfa de pace despre închinare?

În Leviticul 3 în legătură cu Leviticul 7 ajungem la jertfa de pace. Legea jertfei de pace ocupă un loc mare în descrierea jertfelor. Aceasta este diferită de jertfa de ardere-de-tot și de jertfa de mâncare. La fel ca jertfa de ardere-de-tot, jertfa de pace vorbește despre moarte, despre moartea Domnului Isus. Însă aici aspectul este altul. O foarte mare parte este ocupată de descrierea modului în care trebuie tratată grăsimea din această jertfă.

Grăsimea: mâncarea lui Dumnezeu

Grăsimea jertfei de pace este numită aici „mâncarea lui Dumnezeu” sau „pâinea lui Dumnezeu”:

²¹ Vezi „Relația cu Dumnezeu spre bucuria Lui” în capitolul 4.

²² „Einsam, still und unverstanden“. cântarea 228 din *Geistliche Lieder*; cântarea 107 din *Einklang*. Text: Paul Waltersbacher 1996. Strofa 2 din <<https://liederindex.de/lieder/details?1006>> [acces: 09.01.2021].

Leviticul 3.9-11: Și să aducă din jertfa de pace o jertfă prin foc pentru Domnul; grăsimea lui, toată grăsimea cozii, pe care s-o scoată chiar de lângă osul spinării, și grăsimea care acoperă măruntaiele și toată grăsimea care este pe măruntaie, și cei doi răunchi și grăsimea care este pe ei, care este pe coapse, și prapurul de pe ficat, pe care să-l scoată cu răunchii; și preotul s-o ardă pe altar: este *mâncarea* [sau: pâinea] jertfei prin foc pentru Domnul.

Leviticul 21.6: Ei aduc jertfele prin foc ale Domnului, *pâinea* Dumnezeului lor.

Grăsimea este depozitul de energie al unui animal. Cuvântul este folosit și în alte locuri din Scriptură pentru a exprima ce este „cel mai bun”. La fel și întreaga energie a Domnului a fost orientată spre a trăi numai pentru Tatăl (Ioan 6.57), iar mâncarea Sa a fost aceea de a face voia lui Dumnezeu (Ioan 4.34). În acest sens, diferite aspecte ale devotamentului Său ne sunt descrise aici prin diferitele varietăți de grăsime:

- *Grăsimea de lângă măruntaie* (vezi titlul „Detaliile sunt importante” din capitolul 4) indică energia iubirii și devotamentului în sentimentele Domnului.
- *Rinichii cu grăsime* arată că devotamentul este însoțit de un discernământ înțelept (compară cu Psalmul 16.6; 73.21).
- *Grăsimea de pe coapse* (în Psalmul 78.7 cuvântul este tradus prin „încredere”) indică faptul că energia voinței de a Se dăruia în întregime lui Dumnezeu se bazează pe încrederea absolută în Dumnezeu.
- *Prapurul de pe ficat* (sediul vieții; compară cu Proverbele 7.23; Plângerile lui Ieremia 2.11) ne face să ne gândim la faptul că devotamentul Său a mers atât de departe încât a fost gata să-Și dea viața.

Carnea: mâncarea pentru oameni

În prezentarea jertfei de pace citim mai întâi doar ceva despre mâncarea lui Dumnezeu. Abia câteva capitole mai târziu, în legea jertfei de pace, vedem cum carnea jertfei de pace era și pentru jertfitorul însuși. Preotul primea și el o parte din ea, iar jertfitorul putea invita la masă pe oricine dorea, atâta timp cât persoanele erau curate:

Leviticul 7.19: Iar în ceea ce privește carnea, oricine este curat să mănânce din această carne.

Acest lucru ne arată: jertfa de pace nu era doar pentru mâncarea lui Dumnezeu, ci și pentru hrana oamenilor. Însă prin felul în care este prezentat acest lucru arată: este mult mai important ca Dumnezeu să-Și primească partea Sa, decât ca omul să mănânce din jertfă. Cât de des, însă, atunci când ne gândim la jertfa lui Hristos, pentru noi este mai important - sau chiar avem numai aceasta în vedere - ceea ce *noi înșine* am primit prin lucrarea Domnului.

În orice caz, jertfa de pace era o jertfă de părtășie. Toți au primit partea lor și au avut părtășie la aceeași jertfă: Dumnezeu, preotul, jertfitorul, familia lui și prietenii și cunoștințele lui. Acest lucru ne amintește de faptul că baza și țelul părtășiei noastre cu Dumnezeu și între noi este jertfa Domnului nostru. Părtășia este posibilă doar pentru că El a murit pe Golgota; însă ceea ce constituie partea comună a părtășiei constă din nou în jertfa lui Hristos. Ea formează un cerc de părtășie unii cu alții și cu Dumnezeu. În acest sens, ne gândim la următoarele:

- Domnul Isus L-a satisfăcut pe deplin pe Dumnezeu prin devotamentului Său și datorită impulsului interior, al energiei interioare de a-L glorifica.
- Prin moartea Sa, El a pus baza pentru ca Dumnezeu să poată avea părtășie cu oamenii.
- Ca urmare a acestui fapt, Dumnezeu și oamenii curățiți pot mânca împreună din aceeași hrană spirituală.

Învățăături serioase în jertfa de pace pentru închinarea noastră

Însă legea jertfei de pace ne oferă și unele indicii foarte serioase, de care trebuie să ținem cont atunci când dorim să ne închinăm lui Dumnezeu. Pentru aceasta, să ne uităm la câteva pasaje din Leviticul 7:

Prospețimea

Leviticul 7.18: Și dacă va mânca cineva din carnea jertfei sale de pace a treia zi, nu va fi primită, nu se va socoti celui care a adus-o: va fi o urâciune; și sufletul care va mânca din ea își va purta nelegiuirea.

Ceea ce aducem trebuie să fie proaspăt; nu trebuie să fie, metaforic vorbind, „vechi de trei zile”. Dacă propun o cântare doar pentru că ea a fost cântată de multe ori în timpul frângerii pâinii, sau pentru că mi-a plăcut în mod deosebit acum trei săptămâni, sau dacă spun mereu aceleași cuvinte în rugăciune, așa că ceilalți ar putea să continue să se roage, pentru că știu deja textul - atunci aceasta nu mai are nimic de-a face cu prospețimea. Este „o urâciune” și nu vine din inimă.

Nici o învățătură falsă

Leviticul 7.19: Carnea care se va atinge de ceva necurat să nu se mănânce; să se ardă cu foc.

Nici o învățătură falsă nu ar trebui să fie conținută în ceea ce aducem: nici în rugăciunile și gândurile noastre, și nici în cântările noastre.

Unele cântări de închinare, de exemplu, conțin doctrina împăcării universale, conform căreia Hristos a achitat datoria tuturor oamenilor și a plătit pedeapsa pentru păcatele tuturor oamenilor. Această învățătură pune la îndoială *dreptatea* lui Dumnezeu, deoarece implică faptul că Dumnezeu pedepsește păcatele de două ori: o dată în Hristos și a doua oară pe păcătos în iad. De asemenea, pune sub semnul întrebării *a-tot-suficiența* lucrării lui Hristos, deoarece plata Sa și ceea ce a îndurat El în timpul judecății nu ar fi suficiente, astfel încât păcătosul este pedepsit totuși din nou în iad. De asemenea, se pune la îndoială *mântuirea noastră veșnică*, pentru că dacă Dumnezeu pedepsește a doua oară în cazul păcătoșilor din iad - cum putem fi noi siguri că nu vom avea și noi de „plătit” din nou cândva?

Unii oameni doresc în mod deliberat să exprime anumite lucruri în rugăciunile lor într-un mod diferit de cum este scris în Scriptură. Motivația lor - faptul că vor să aducă ceva proaspăt - este în primul rând de recunoscut, dar, din păcate, acest lucru duce adesea la declarații

complet greșite despre Domnul sau despre Dumnezeu. Cât de atenți trebuie să fim în această privință ne arată acest avertisment:

Leviticul 7.20: Sufletul care, având necurăția lui peste el, va mânca din carnea jertfei de pace, care este pentru Domnul, sufletul acela va fi [sau: trebuie să fie] nimicit din poporul său.

Nici un necredincios, dar nici cineva care este rău din punct de vedere doctrinar sau moral, nu poate lua parte la Masa Domnului. Acestea sunt aceleași principii care ne învață despre părtășia creștină în general în 1 Corinteni 5 și în a doua epistolă a lui Ioan.

Leviticul 7.21: Dacă cineva se va atinge de ceva necurat, necurăție de om, sau animal necurat, sau orice lucru urâcios și necurat, și va mânca din carnea jertfei de pace, care este pentru Domnul, sufletul acela va fi nimicit din poporul său.

Aici se mai adaugă un punct: chiar și cel care el însuși nu aduce o doctrină rea sau nu trăiește imoral, ci este „numai” în legătură cu cei care sunt răi, nu poate participa, pentru că el însuși este necurat prin legătura sa. Găsim acest gând, de exemplu, în 2 Ioan 10,11: „Dacă vine cineva la voi și nu aduce învățătura aceasta [a lui Hristos], ... nu-l salutați. Pentru că cine-l salută se face părtăș cu lucrările lui rele.”

Cântări care exprimă gândurile referitoare la jertfa pentru pace

În cântarea ei „O Gott und Vater, Dir in all dem Wert“ [„O, Dumnezeule și Tată, Ție în toată valoarea"], compozitoarea descrie în prima strofă cum putem avea părtășie cu Dumnezeu pe baza jertfei lui Hristos:

1. O, Tată și al nostru Dumnezeu,
Venim la Tine azi prin Fiul Tău.
Ce de la oameni Ți-ai dorit mereu,
Ți-adus-a pe deplin Hristosul Tău.

În cea de-a doua strofă găsim exprimate gândurile - energie și devotament - care sunt în legătură cu „grăsimea”:

2. Gândirea Lui de-a Ta nu s-a schimbat,
La orice pas El bucurii Ți-a dat.
Și Cel ce voia Ta a exprimat,
Acum la Tine e glorificat.

Iar în strofa a patra regăsim din nou ambele gânduri: cum s-a bucurat Tatăl de devotamentul Fiului Său („grăsimea”) și cum El Se poate bucura împreună cu fiii de Singurul născut:

4. Tu îl iubești și că pe Sin' S-a dat,
Pe Cel pe care noi Îl preamărim.
Dragostea Ta prin moartea-I rod a dat

În fiii care Ție Ți se-nchin'.²³

Un alt autor de cântări exprimă în cântarea sa, „Herr, dein Antlitz war gerichtet“ [„Doamne, fața Ta a fost îndreptată”], modul în care jertfa de pace a pus baza pentru ca Dumnezeu să aibă oameni care să-L cunoască și să poată avea părtășie cu El prin Fiul Său:

3. Calea Ta de suferință,
Domn venerat,
Planului dă biruință;
Iubind Te-ai dat.
A lui Dumnezeu dorință,
De oameni să fie-nsoțit
În dragoste și credință,
S-a împlinit.²⁴

O cântare de închinare care rezumă multe aspecte

La sfârșitul acestui capitol vrem să vedem un alt exemplu de cântare de închinare care are ca model adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum adevărul ne-a fost revelat astăzi. Vom vedea cum autorul cântării a preluat dezvoltând punctele tocmai enumerate:

1. O, Dumnezeu, cin' să-nțelegă,
Că Fiul Tău S-a îndurat
Pe calea omului să meargă,
|: Ascultător, dup-al Tău sfat. :|

În această strofă ni se prezintă Omul din ceruri care, - ca în imaginea din jertfa porumbelului (Leviticul 1.14-17) -, a venit pe pământ ca un străin ceresc pentru a lua asupra Sa soarta oamenilor și a muri. Ni se amintește de ascultarea și credințioșia pe care le găsim pe calea Sa; aceasta ne este prezentată în mod figurat în arderea grăsimii (Leviticul 1.8,9; 3.3-5).

2. Ce minunat e pentru Tine
Iubitul sufletului Tău!²⁵

²³ „O Gott und Vater, Dir in all dem Wert“. Titlul original în engleză: „Our God and Father, we draw near to Thee“. Cântarea 50 în *Spiritual Songs; Psalms and Hymns and Spiritual Songs*. Text: Nora F. Vergette (1884–1976).

²⁴ „Herr, Dein Antlitz war gerichtet“. Titlul original în engleză: „O Lord, Thy face was set“. Text: Lesley G. Milner (1882–1958). Cântarea 260 în *Little Flock Hymn Book* (1961).

²⁵ Este posibil ca cei mai tineri să considere cuvântul *suflet* ca ne mai fiind modern. Dar expresia „iubitul sufletului Tău” din această strofă a cântării este preluată direct din Cuvântul lui Dumnezeu. În Ieremia 12.7, printre altele, este o referire la faptul că Dumnezeu a fost dispus să dea pe Preaiubitul Său „în mâna vrăjmașilor Săi”. Versul trei al strofei a doua arată foarte clar cum și noi împărtășim acum sentimentele lui Dumnezeu.

E minunat și pentru *mine!*
|: În El se vede chipul Tău. :|

Această strofă a cântării arată plăcerea lui Dumnezeu Tatăl, pe care El a găsit-o în calea și jertfa Fiului Său, așa cum este exprimat în Leviticul 1.9: „Măruntaiele lui și picioarele lui să le spele în apă. Și preotul să le ardă pe toate pe altar, ca ardere-de-tot, este o jertfă prin foc, de mireasmă plăcută Domnului” (Leviticul 1.9). Fiul, mai ales prin moartea Sa, a scos la lumină ceea ce este Ființa lui Dumnezeu: dreptatea Sa, dragostea Sa, sfințenia Sa, măreția Sa etc. De asemenea, găsim părtașia noastră cu Dumnezeu în bucuria comună de aceeași Persoană, de care El Se bucură, așa cum ne arată jertfa de pace.

3. Vedem cum Însuși Se smerește,
E plin de milă și-ndurat;
Ce singur pe pământ pășește!
|: Dar slavă El a arătat! :|

Strofa aceasta ne amintește de compasiunea și mila interioară a Domnului, pe care o întâlnim mereu în evanghelii. Când se spune acolo că El a fost „mișcat înăuntru” [„I s-a făcut milă”], a fost literalmente „în măruntaiele Sale”, despre care se vorbește în Leviticul 1.9. Domnul Isus a arătat slavă atât în viața Sa, cât și în moartea Sa; acest lucru ne este prezentat în mod tipologic în spălarea cu apă a măruntaielor și a picioarelor (Leviticul 1.9).

4. În viața Sa, și chiar în moarte,
Și-n jertfă El Te-a preamărit,
A vrut să-Ți dea onoare-n toate,
|: În slujbă-n chin și în murit. :|

Strofa aceasta ne arată: Domnul Isus a fost plăcut lui Dumnezeu nu numai ca jertfă de ardere-de-tot (glorificarea lui Dumnezeu în moarte; Leviticul 1.9,13,7), ci și ca jertfă de mâncare (glorificarea lui Dumnezeu în viața Sa; Leviticul 2.2,9). Slujirea Sa devotată a fost în totul pentru gloria lui Dumnezeu. De acest devotament ne amintește grăsimea jertfei de pace.

5. A fost respins, în loc să-L laude,
Și chiar la cruce a fost dus,
Dar fiindcă Te-a-nălțat cu laude,
|: I-ai dat putere de nespus. :|

În strofa aceasta ni se amintește că așa cum, pe de o parte, noi, oamenii, L-am disprețuit pe Mântuitorul, pe de altă parte, Dumnezeu a dat mărturie despre buna Sa plăcere prin aceea că L-a înălțat pe Hristos.

6. Când sta-vom, prin har, față-n față,
În casa Tatălui, cu drag,

Atunci Îl vom vedea la față²⁶
|: Și Îl vom lăuda în veac. :|²⁷

Strofa aceasta ne conduce în casa Tatălui, unde vom aduce atunci Domnului Isus toată prețuirea noastră și vom avea părtășie cu Tatăl, prin aceea că înălțăm pe Fiul. Această părtășie cu Dumnezeu poate fi exprimată în mod figurat prin mâncarea împreună a jertfei de pace.

Cântări de închinare vechi și noi: provocare și șansă

Evident, modul în care o cântare transmite conținutul textului - prin limbajul și melodia contemporană - este important pentru unii, pentru ca ea să fie acceptată și apreciată. Limba se schimbă, la fel și gusturile muzicale. Chiar dacă versurile unor cântări de închinare din cărțile noastre de cântări îndeplinesc criteriile enumerate în acest capitol, alegerea cuvintelor și a expresiilor lor nu mai corespund limbajului de astăzi, din păcate, ele sunt apreciate doar de puțini frați și puține surori din biserică (adunare). Din păcate, cântările mai moderne sunt adesea lipsite de profunzime spirituală.²⁸ Din acest motiv, sunt preferate cântările mai vechi, pentru ca adunarea să se poată închina lui Dumnezeu în mod corespunzător. Cu toate acestea, aceste cântări sunt uneori parțial dificile pentru generația tânără.

Ar fi de dorit ca la fiecare generație să se compună melodii noi adecvate și să se scrie cântări noi în limbaj contemporan, dar cu text într-un limbaj demn. Însă atâta timp cât nu există atât de multe cântări adecvate, scrise recent, este mai bine să acordăm preferință cântărilor mai vechi, cu profunzime și doctrină sănătoasă, decât să impunem neapărat cântări moderne care nu au profunzime spirituală și/sau aduc doctrină falsă în biserică.

În orice caz, nu este o soluție să devalorizăm pur și simplu aceste cântări vechi, bogate în conținut, cu sintagma „hiper-spiritual” și, prin urmare, să nu le cântăm. Este de temut că un astfel de limbaj trădează mai degrabă faptul că, în mod evident, cunoștințele și maturitatea spirituală a acelor persoane nu sunt foarte bune. Prin urmare, ar fi mai bine să le explicăm fraților și surorilor sensul anumitor expresii și cuvinte învechite și să-i familiarizăm cu tipologia Vechiului Testament. Scriitorul epistolei către Evrei folosește tocmai această învățătură a exemplelor de persoane și evenimente din Vechiul Testament pentru a încălzi inimile evreilor pentru Hristos.

²⁶ Cuvântul „față” este foarte puțin folosit astăzi. Dar nu se potrivește oare acest cuvânt în legătură cu Domnul nostru mai bine aici decât, de exemplu, cuvântul *înfățișare*?

²⁷ „O Gott, wer könnte es verstehen“. [„O, Doamne, cine ar putea înțelege”]. Traducere: Gundolf Lüling. Titlul original în limba franceză: „Ô Dieu, nous racontons la gloire”. Text: Jean Koechlin (1801-1870). Cântarea 215 din *Hymnes et Cantiques*.

²⁸ Acest lucru este valabil mai ales pentru așa-numitele cântări de închinare ale mișcării Praise-&-Worship. Cu toate acestea, în ultimii ani, de exemplu, au fost compuse cântări noi și valoroase pentru cartea de cântări *Geistliche Lieder* și *Einklang*, sau au fost compuse melodii noi pentru cântările vechi.